

Ha van hajlék, ha nincs

Vajat köpülő kézmozdulatokkal ugrálta körül a sírt. Enyhén görnyedt háttal dobbantgatott, cafatos szakálla, mint a madzag, amit a szél nyakára kötöttek. A pap már elment, a gyásznép oszladozott. Alig volt közönsége. Hat-hét kör után hangokat is adott, tekerőlanthoz hasonló fáradt dűnnyögést. Egyszerre volt mind a négy évszak. Nyála is fröcsögött, beledöngölte a sáros avarba. Szeme vörösen hunyorgott, elkeskenyítette a sok beszáradt csipa. A szagra emlékszem, ami felcsapott a ködből, áporodott, felajzó, zsírra, dohányra, szeretkezésre, ecetre változó szag. Mindenki elfordította a fejét. Döngetett körbe, kínosan sokáig.

Vadász-óda

Bundáját láttad meg először a fogason, vállfa nélkül, kinyújtva lógott, mint a frissen elejtett állat saját vérenek szagában. A hideg átította a szőrmét, a puska vascsövének fémessége elegyedett az állat filteren átszűrt lelkével, ujjbegyek simíthatták a gereznát – A kiszemelt vad kinézte magának a hóhért, a szemén látszott, ő ejti el a vadászt, hajlandó neki meghalni, étellé, izommá válni, és ezt cinkosnál cinkosabb illatokkal adni tudtára a törzsnek. Nincs az a szerelem, ami merészebb vagy mélyebb. Ne vágóhídi állat, legyél vad, aki halálában a véres ízt előre elrendezi, és a puszkagolyók mint a sötét égen kirajzolódó, fényes csillagkép csúcspontjai – ölnek és útba igazítják azt, aki bolyong.